

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Ke sp. zn. 12 VSOL 149/2018
KSOS 25 INS 10525/2016
32 ICm 2338/2017 (C27)

V Brně dne 19. 9. 2018

Žalobce: **Ing. Lee Louda**, IČ: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, **insolvenční správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s.** (dříve OKD, a.s.), IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále také jen „žalobce“ nebo „insolvenční správce“)

Právně zastoupen: **JUDr. Dušanem Dvořákem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování **DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář**, Brno, Hlinky 118, PSČ 603 00, datová schránka: mcbpt3u

Žalovaný: **Revírní bratrská pokladna, zdravotní pojišťovna**, IČ: 47673036, se sídlem Michálkovická 108, 710 15 Slezská Ostrava

Vyjádření k dovolání

Podepsáno elektronicky
Zasláno datovou schránkou

I. Úvod

1. Žalobci bylo dne 29. 8. 2018 doručeno dovolání žalovaného ze dne 6. 8. 2018 (dále jen „**Dovolání**“), proti rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, ze dne 17. 5. 2018, č.j. 12 VSOL 149/2018-69 (dále jen „**Rozhodnutí VS**“).
2. Rozhodnutím VS změnil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2018, č.j. 32 ICm 2338/2017-31 (KSOS 25 INS 10552/2016), tak že určil, že peněžitá plnění poskytnutá dne 19.5.2016 (resp. 24. 8. 2016 u platby ve výši 61 366 Kč) z bankovního účtu společnosti Správa pohledávek OKD, a.s. (dříve OKD, a.s.), IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále jen „**dlužník**“) na účty žalovaného, v celkové výši 11 341 535,- Kč (dále jen „**Platby**“), jsou vůči věřitelům dlužníka neúčinné, a že žalovaný je povinen uhradit celou uvedenou částku zpět do majetkové podstaty dlužníka, a dále bylo také rozhodnuto o změně výroku o náhradě nákladů řízení.

II. Argumentace žalovaného

3. V Dovolání žalovaný uvádí tři otázky, které dle jeho názoru dosud nejsou řešeny v judikatuře, a odvolací soud o nich, dle jeho názoru, rozhodl na základě nesprávného právního posouzení a v rozporu s hmotným právem.
4. Jedná se o následující otázky zda:
 - a) **Otázka 1** - splňuje jednání (po rozhodnutí odvolacího soudu), tj. neplnění zákonné povinnosti zaměstnavatele jako plátce pojistného odvést za zaměstnance pojistné na veřejné zdravotní pojištění skutkovou podstatu trestného činu dle ust. § 241 trestního zákona,
 - b) **Otázka 2** - je ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZPVZP**“) ve spojení s ustanovením § 2 odst. 2 a § 6 ZVZP zvláštním právním předpisem dle § 111 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**IZ**“),
 - c) **Otázka 3** - se vztahuje na předmětnou platbu výjimka dle ustanovení § 111 odst. 2 IZ v souvislosti s ustanovením § 239 a násl. IZ v podmínkách řešení úpadku dlužníka reorganizací dle § 316 a násl. IZ.
5. Dle názoru žalobce je Rozhodnutí VS věcně i obsahově správné, více než dostatečně odůvodněné a logické.

III. Otázka 1 - Trestněprávní rovina

6. Otázku, zda byl spáchán trestný čin, si nemůže soud řešit v civilním řízení, jako otázku předběžnou, což vyplývá jednoznačně z § 135 odst. 2 o.s.ř., tedy tato otázka nemá žádný dovolací potenciál a je nepřipustná.
7. Žalobce si nad to dovoluje uvést, že není pravdou, že tato otázka není judikaturou řešena.
8. K této otázce naopak existuje poměrně bohatá judikatura. Za všechny můžeme uvést např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2000, sp. zn. 4 Tz 63/2000, zveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, 6/2001, pod č. R 30/2001 tr. „**Trestnost jednání spočívajícího v neodvedení daně, pojistného na zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (jako trestného činu podle § 255 tr. zák., resp. od 1. 1. 1998 podle § 147 tr. zák.) je podmíněna zjištěním, že**

zaměstnavatel měl k dispozici potřebné finanční prostředky, tj. že příslušné částky ze mzdy svým zaměstnancům z jejich hrubých mezd skutečně srazil a v rozporu se zákonem je neodvedl oprávněným příjemcům, ale použil je k jiným účelům. Tuto skutečnost je třeba v trestním řízení prokázat (§ 2 odst. 5, 6 tr. ř.).“ nebo k novější právní úpravě, dle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „TZ“), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 5 Tdo 1500/2014-29: „*Jestliže by totiž obviněný popsaným způsobem jednal za stavu, kdy byla obchodní společnost UNIFLEX Moravia, s. r. o., jejímž jednatelem byl v rozhodné době, předložena, mohla by být skutečně vyloučena právní kvalifikace skutku jako přečinu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 odst. 1 tr. zákoníku, jak důvodně namítl obviněný ve svém dovolání.*“

9. Z výše uvedené soudní praxe proto jednoznačně vyplývá, že trestný čin *Neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby*, může být spáchán, pokud pachatel má k dispozici potřebné prostředky, respektive, v případě že je osoba předložena, nebo je-li v úpadku z jiného důvodu, není možné daný trestný čin spáchat.
10. Mimo to je třeba zdůraznit, že i kdyby možnost trestní sankce za případné neodvedení pojistného na zdravotní pojištění existovala, zjevně by to nic neměnilo na povaze pohledávek žalované, respektive na její povinnosti přihlásit tuto pohledávku a vymáhat ji jako ostatní věřitelé dlužníka.
11. Insolvenční zákon v ustanovení § 111 jasně stanoví, že „Peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení je dlužník oprávněn plnit je v rozsahu a za podmínek stanovených **tímto** zákonem.“
12. Bez ohledu na to, že TZ sám o sobě žádnou povinnost k placení pojistného nestanoví (je toliko sankčním právním předpisem), a s ohledem na to, že IZ výslovně stanoví, že mohou být plněny pouze povinnosti stanovené tímto zákonem, jsou další odkazy na jiné právní předpisy irelevantní.

IV.

Otázka 2 – zvláštní předpis

13. Dle názoru žalovaného soud nesprávně vyhodnotil ustanovení § 111 odst. 2 IZ, a to v části, dle které se omezení dle odst. 1 tohoto ustanovení netýká splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy.
14. Žalobce považuje i v tomto případě výklad odvolacího soudu, který se k této problematice vyjadřuje zejména v bodech 27. a násl. Rozhodnutí VS, za velmi přesvědčivý a správný.
15. Žalovaný argumentuje tím, že odkaz v poznámce pod čarou je pouze příkladný, přičemž za zvláštní předpis považuje žalovaný i ZPVZP. Žalobce i odvolací soud však zastávají názor, že placení pojistného na zdravotní pojištění nelze považovat za plnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, přičemž pro tyto závěry přinesli celou řadu důvodů.
16. Lze odkázat zejména na rozhodnutí Vrchního soud v Praze 102 VSPH 853/2016 a 104 VSPH 791/2019, z nichž vyplývá, že výjimky dle § 111 odst. 2 IZ musí být vykládány restriktivně a úmyslem zákonodárce zjevně nebylo preferovat závazky dlužníků vůči státu vůči závazkům ostatních věřitelů.
17. Podstatná jsou dále také rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 ICdo 98/2015 ze dne 31. 10. 2017 a Ústavního soudu ČR, sp. zn. I. ÚS 544/2002 ze dne 7. 4. 2005, jejichž závěry lze shrnout tak, že pokud má být dáno výhodnější postavení určitého věřitele, musí být takové zvýhodnění vyplývat ze zákona explicitně, z obhajitelného důvodu a výčet takových zvýhodnění musí být taxativní.

18. Na základě těchto ustálených a zaužívaných postupů a pravidel vyplývajících z judikatury pak nelze uzavřít jinak, než uzavřel odvolací soud – tedy že plnění na zdravotní pojištění nelze považovat za plnění povinnosti stanovené zvláštním právním předpisem dle ustanovení § 111 odst. 2 IZ.

V.

Otázka 3 – řešení úpadku reorganizací

19. Žalovaný vznáší otázku, zda se vztahuje na předmětnou platbu (platby) výjimka dle ustanovení § 111 odst. 2 IZ v souvislosti s ustanovením § 239 a násl. IZ v podmínkách řešení úpadku dlužníka reorganizací dle § 316 a násl. IZ.
20. Přestože z dovolání není jasné zřejmé, co tímto tvrzením žalovaný sleduje, žalobce si dovoluje uvést, že dopadající právní úprava, tedy zejména ustanovení § 111 IZ a § 235 a násl. IZ, spadají do obecné části IZ.
21. Jedná se o ustanovení, která se uplatní totožně pro všechny způsoby řešení úpadku, pokud zákon výslovně nestanoví jinak. V předmětné věci není možné dovozovat povinnost jiného výkladu ustanovení obecné části, pokud tak nevyplývá přímo ze zákona, jak se zřejmě žalovaná pokouší naznačit.
22. Žalovaný dále spatřuje nesprávnost Rozhodnutí VS v tom, že se má opírat o neúčinnost dle §235 a násl. IZ, dle nichž právním úkonem bez přiměřeného protiplnění není plnění uložené právním předpisem.
23. Žalovaný pomíjí, že skutečnost, že navzdory tomu, že Platby jsou právním úkonem, k jejíž provedení je dlužník povinen na základě právního předpisu, nevylučuje, aby byla dána neúčinnost právního úkonu z důvodů spadajících pod ustanovení § 111 IZ.
24. Neúčinnost na základě § 111 IZ stojí nezávisle na jiných ustanoveních IZ. Tvrzení o nezbytnosti provedení Plateb z důvodu zachování řádného chodu podniku s tímto nijak nesouvisí, navíc i k tomuto se Rozhodnutí VS vyjadřuje odkazem na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 3. 2018, sen. zn. 14 VSOL 50/2018, který v bodě 22. shrnuje, že „*placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění není úkonem nutným k zachování chodu podniku*“.
25. S tímto závěrem odvolacího soudu se žalobce ztotožňuje. Placení pojistného žádným způsobem nemá vliv na chod žádného podniku. Typickou platbou, která musí být provedena za účelem zachování chodu podniku je například platba za elektrickou energii jak se uvádí například v usnesení Vrchního soud v Olomouci č.j.14 VSOL 335/2017-185 ze dne 6.12.2017 „*Jednotlivými fakturami, které vystavil žalovaný dlužníku za odběr elektrické energie, daty jejich splatnosti i daty, kdy tyto faktury dlužník platil, bylo prokázáno, že dlužník odporovanými úkony zabránil tomu, aby došlo z jeho strany k opakovanému neplnění platební povinností, neboť pokud by odporované úkony neučinil, nebyly by zaplacený ve lhůtě splatnosti dvě po sobě jdoucí faktury za dodávky elektrické energie a žalovaný by byl oprávněn podle uzavřené smlouvy o dodávce odběru elektrické energie omezit nebo přerušit dodávku elektřiny. V odvolacím řízení tedy bylo prokázáno, že odporované úkony dlužníka byly úkony nutnými k odvrácení hrozící škody na majetku dlužníka (§ 111 odst. 2 IZ), kterých se netýká omezení uvedené v ustanovení § 111 odst. 1 insolvenčního zákona, a nejedná se proto o úkony neúčinné.*“
26. Rozdíl mezi nezbytností elektrické energie a placením pojistného na zdravotní pojištění pro zachování chodu podniku snad ani nemůže být víc zřetelný. Je zřejmé, že k zachování běžného hospodaření podniku nebylo třeba Platby provádět.

27. Nejvyšší soud v rozsudku **sp.zn. 29 ICdo 37/2015-90 (kauza EXPIM)** vysvětlil v právní věci žalobce- insolvenčního správce proti žalovanému Celnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj, následující:

- *Právní úprava zvýhodňujících právních úkonů obsažená v insolvenčním zákoně v ustanovení § 241 především nijak nerozlišuje právní úkony dlužníka (z hlediska jejich možné odporovatelnosti) podle toho, zda jimi dlužník plní povinnost smluvní či zákonnou.*
- *Určujícím kritériem pro posouzení právního úkonu jako zvýhodňujícího pak nepochybně není ani okolnost, že povinnost k plnění byla dlužníku uložena pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu. Z pohledu ustanovení § 241 insolvenčního zákona konečně není žádných rozdílů ani mezi tím, zda právní úkon dlužníka, jímž zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných, se týká závazků, jež mají původ v právu soukromém nebo veřejném.*
- *K výše řečenému lze dodat (ve vazbě na povahu závazku, jenž měl být v důsledku dlužníkovy odporovaného úkonu splněn), že i v režimu insolvenčního zákona se nepochybně prosadí závěry, které Nejvyšší soud k otázce vzájemného vztahu mezi úpadkovou úpravou a právními předpisy regulujícími oblast správy daní zformuloval (pro účely konkursní úpravy) v rozsudku sp. zn. 29 Cdo 95/2000, v R 52/2007 a v R 71/2016. Nejvyšší soud nevidí důvod, pro který by vztah insolvenčního zákona a daňového řádu měl být pojmán (při výkladu odporovatelných a neúčinných právních úkonů dlužníka) jinak, než jak (v obdobných souvislostech) judikatura přistupovala ke vztahu zákona o konkursu a vyrovnání a zákona o správě daní a poplatků.*
- *Nejvyšší soud proto uzavírá, že za podmínek určených ustanoveními § 235 odst. 1 a § 241 odst. 1 insolvenčního zákona lze (úspěšně) odporovat i plnění dlužníka, které poskytl správci daně na základě zajišťovacího příkazu vydaného podle § 167 daňového řádu jako jistotu k zajištění úhrady daně.*

28. Je tak judikatorně vyřešeno, že lze odporovat i platbám na veřejnoprávní závazky, a to dokonce i na takové, které jsou podloženy pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu.

29. Nejvyšší soud v usnesení **sp.zn. 29 Cdo 3668/2015**, taktéž vysvětlil, že

- *Právě selektivnímu uspokojování jednoho věřitele v neprospěch ostatních věřitelů má institut neúčinnosti zvýhodňujících právních úkonů zabránit. Zásada **par conditio creditorum (pari passu)** neboli **poměrného uspokojování nároků věřitelů (nezajištěných věřitelů)** je jednou z hlavních zásad insolvenčního řízení, jež je modifikována zvláštními nároky některých věřitelů (srov. zejména § 296 a § 298 insolvenčního zákona). Podstatou neúčinnosti právních úkonů podle insolvenčního zákona je především **zajištění ochrany věřitelů před právními úkony dlužníka, které v konečném důsledku krátí věřitele**. Je rozhodující, zda dlužník dluh uhradil způsobem (v rozsahu), v jehož důsledku se věřiteli dostalo na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu (dle § 241 odst. 1 insolvenčního zákona), čímž věřitele zvýhodnil oproti jiným věřitelům.*
- *Uvedené závěry, byť formulované při výkladu § 235 a násl. insolvenčního zákona, **jsou uplatnitelné i při výkladu § 111 insolvenčního zákona**. Nejvyšší soud nemá žádných pochyb o tom, že lze-li odporovat právnímu úkonu dlužníka, jímž v době před zahájením insolvenčního řízení zvýhodní některého ze svých věřitelů, je nutno stejný úkon, učiněný dlužníkem (dokonce až) poté, kdy nastaly účinky zahájení insolvenčního řízení (v němž posléze bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka), považovat za právní úkon neúčinný ve smyslu § 111 odst. 3 insolvenčního zákona.*

VI.

Nikoli zanedbatelné zmenšení majetkové podstaty

30. Žalobce si dále dovoluje uvést, že v návaznosti na konec první věty ustanovení § 111 IZ provedením Plateb ve prospěch žalovaného došlo s nakládáním s majetkovou podstatou podstatným způsobem.
31. Podstatné nakládání s majetkovou podstatou, respektive její *nikoli zanedbatelné zmenšení* (slovy ustanovení § 111 odst. 1 IZ) je podmínkou uvedenou ve větě první citovaného ustanovení, týkající se nakládání s majetkovou podstatou po nastoupení účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení. Platby sice patří mezi úkony učiněné po nastoupení účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, nicméně Platby zároveň spadají do režimu poslední věty ustanovení § 111 odst. 1 IZ, tedy mezi peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení, pro které se uplatní přísnější režim, než pro běžné nakládání s majetkovou podstatou po nastoupení účinků insolvenčního řízení, a to v tom smyslu, že **tyto peněžité závazky mohou být plněny pouze v rozsahu a za podmínek stanovených IZ**. Pro přehlednost žalobce přidává časovou osu, z níž je patrné, že na Platby dopadá věta poslední ustanovení § 111 odst. 1 IZ:
- a) **povinnost dlužníka zaplatit pojistné (Platby) vzniká** prvním dnem měsíce následujícího po měsíci, za který se pojistné platí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2007, č. j. 3 Ads 63/2003-56), jinými slovy peněžitý závazek dlužníka za žalovaným vznikl **dne 1. května 2016**, tedy před zahájením insolvenčního řízení vedeného ohledně dlužníka;
 - b) **insolvenční řízení bylo zahájeno dne 3. května 2016;**
 - c) **úpadek byl zjištěn usnesením insolvenčního soudu dne 9. května 2016;**
 - d) **dlužník provedl Platby dne 19. května 2016.**
32. Dle názoru žalobce, nelze Platby, ve výši 11 341 535,- Kč považovat za *zanedbatelné zmenšení majetkové podstaty*. Částka ve výši přesahující 11 milion korun musí být, dle názoru žalobce, za podstatnou část majetkové podstaty považována vždy.
33. Mimo to, nelze samozřejmě hodnotit nakládání s Platbami zaplacenými žalovanému samostatně, ale musí být hodnoceny společně s ostatními platbami na zdravotní pojištění, sociální pojištění a daň z příjmu, neboť svým charakterem se jedná o v zásadě stejná plnění. Jedná se o závazky dlužníka vzniklé za stejné období, ke stejnému okamžiku, z obdobného právního důvodu, zaplacené ve stejném období. Z pohledu dlužníka by nedávalo žádnou logiku zaplatit jen některé zdravotní pojišťovně nebo jen na zdravotní a sociální pojištění a neodvést daň, když se svou podstatou z pohledu insolvenčního zákona jedná o obdobná plnění (plnění ve stejném zákonném režimu).
34. Celková výše plateb uhrazených na dani, zdravotním a sociální pojištění přitom činí částku 79 194 571,00 Kč, žalobce pro přehlednost uvádí tabulku těchto plateb:

číslo ISIR C	žalovaný	spisová značka	částka
C23	Finanční úřad	32 ICM 2315 / 2017	46 331 069,00 Kč
C24	VZP	32 ICM 2328 / 2017	1 239 647,00 Kč
C27	Revírní bratrská	32 ICM 2338 / 2017	11 341 535,00 Kč
C28	Vojenská zdravotní	32 ICM 2340 / 2017	29 898,00 Kč
C29	ZP Ministerstva vnitra	32 ICM 2341 / 2017	196 644,00 Kč
C32	Oborová ZP	32 ICM 2350 / 2017	71 960,00 Kč
C30	Česká průmyslová ZP	32 ICM 2342 / 2017	655 722,00 Kč
C33	ČSSZ	32 ICM 2351 / 2017	19 328 096,00 Kč
		celkem	79 194 571,00 Kč

35. Celková částka dosahující téměř osmdesáti milionů korun pak zcela jistě není zanedbatelnou částí majetkové podstaty. Jedná se o částku, která takřka odpovídá například částce, kterou dlužník získal z prodeje podílu na společnosti OKD Nástupnická, a.s. (aktuálně již pod názvem OKD, a.s.), IČ: 05979277, se sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná (dále jen „**Dceřiná společnost**“), do níž byl před prodejem vložen celý závod dlužníka, tedy z prodeje jednoho z nejhodnotnějších aktiv dlužníka.
36. Kupní cena 100% akcií Dceřiné společnosti pak v souladu s reorganizačním plánem dlužníka činila 79.596.264 Kč, a tato částka již byla rozdělena mezi věřitele dlužníka. **Z částky ve výši dalších téměř 80 mil. Kč (kterou představují všechny žalované neúčinné platby na zdravotní a sociální pojištění, a daň z příjmů), by se pak mohli přinejmenším částečně uspokojit další pohledávky, a to ve výši, která dle názoru žalobce není v žádném případě zanedbatelná.**

Důkaz:

- *Reorganizační plán dlužníka (čl. 3.1.1 ve spojení s čl. 3.1.3) z insolvenčního rejstříku dlužníka, dokument B – 281*
- *Smlouva o převodu podílu uzavřená mezi dlužníkem a společností PR dostupná ze Sbírký listin Dceřiné společnosti:*

<https://or.justice.cz/ias/ui/vypis-sl-detail?dokument=52846375&subjektId=969524&spis=1071407>

37. Dle žalobce je proto z výše uvedeného zřejmé, že provedením Plateb ve prospěch žalované došlo k nikoli zanedbatelnému zmenšení majetkové podstaty dlužníka.

VII. Návrh

38. S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalobce navrhuje, aby Nejvyšší soud ČR Dovolání žalovaného zamítl.

Podáno s účtou

Za Ing. Lee Loudu
insolvenčního správce dlužníka **Správa pohledávek OKD, a.s.**

JUDr. Dušan Dvořák, advokát v plné moci

Digitálně podepsal
JUDr. Dušan Dvořák

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Nejvyšší soud

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 9516 / 2018 Ev. číslo: 2745f206-9cfe-4fff-866c-1242cb11844f
Druh podání: Datová zpráva z ISDS ID zprávy: 608139048
Věc: Vyjádření k dovolání - OKD x RBP

Odesílatel:

ID schránky: mcbpt3u Typ datové schránky: PFO
Osoba: Dušan Dvořák - Dvořák Dušan, JUDr., advokát Adresa: Hlinky 505/118, 60300 Brno, CZ

Dodáno do DS dne: 19.09.2018 16:28:58 **Odesláno do DS dne:** 19.09.2018 16:28:58
Č.j. příjemce: 12VSOL 149/2018 Č.j. odesílatele:
Sp.zn. příjemce: 32ICm 2338/2017 Sp.zn. odesílatele:
Lhůta končí: K rukám: Ne
Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky: Podpis je platný
Podepsal: Informační systém datových schránek - produkční prostředí Vystavil: PostSignum Qualified CA 2
Sériové číslo certifikátu: 2d99ea Platnost: 14.02.2018 - 06.03.2019
Antivirový test: Proběhl v systému ISDS Obsah podání: OK
Elektronický podpis: Platný Časové razítko: Platné (připojeno 19.09.2018 16:28:58)
Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 19.09.2018 16:11:49
Datum a čas autom. ověření: 19.09.2018 16:29:06

Počet podaných příloh:1

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		007_OKD_RBP_C27_vyjádření k dovolání.pdf										
Podpis je platný		CRL z 19.09.2018 16:11:49	JUDr. Dušan Dvořák / 37b554 / 27.08.2018 - 16.09.2019	PostSignum Qualified CA 2	A	A	A	*	A	A	?	?
				Časové razítko připojeno 19.09.2018 15:54:01								

Čas ověření příloh: 19.09.2018 16:29:06 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaheno vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude

Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí

Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést

Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.